

den opnaaede Aldersgrændse, og det nyttir ikke, at man siger, at man kan gjøre det.

Jeg skal endnu kun sige et Par Ord om Bornholms Væbning, hvilke jeg dog ikke haaber skulle forstyrre mit gode Forhold til min høitærede Sidemand til Høire (Sonne). Jeg har længe fundet, at Bornholms Væbning var en temmelig unyttig Indretning, og at det vilde være til Gavn for Bornholmerne selv at blive dragne ind under den almindelige Lov om Værnepligten, og det forekommer mig, at der ved dette Lovforslag er indrømmet Bornholmerne lovligt Meget, idet de skulle kunne slippe med 2 Aars Tjeneste i Linien og da strax gaae over i den bornholmste Væbning, i hvilken der ingenlunde paalægges dem nogen streng Tjeneste, nemlig hvert Aar tre Dages Tjeneste og hvert andet Aar 10 Dages, og det Sidste endda kun for de yngre Aldersclassers Vedkommende. Hvis man mener, at nogen enkelt Deel af Riget har Brug for en local Militz, saa troer jeg, at det kunde være ganske naturligt dertil at anvende endeel af Reserven og Forstærkingen, men jeg anseer det for urigtigt at anvende Noget af Linien dertil. Hvad der i saa Henseende gjælder om Bornholm, vil jo ogsaa i en ikke ringe Grad kunne gjøres gjældende med Hensyn til Kjøbenhavn. Naar ved dette Lovforslags Gjenemførelse Kjøbenhavns Infanterigarnison indskrænkes til 3 Gange 140 Mand, vilde det være naturligt at have en organiseret Militzstyrke der, som man kunde kalde sammen med meget kort Varsel eller ligefrem ved Alarmtrommen. Og det vilde man kunne gjøre, naar man organiserede den kjøbenhavnske Reserve og Forstærking — Kjøbenhavn vil jo udgjøre en halv Brigadefreds — særskilt og gav den det Bedrag for den derved forgydede Tjeneste, at den i Krigstid ikke skulde kunne føres ud af Sjælland. Et lignende Privilegium troer jeg ogsaa, at man kunde indrømme Bornholm. — Jeg troer derhos, at det er tilstrækkeligt paa Bornholm at have en Infanteribataillon; jeg seer ikke, at Cavalleri eller Artilleri kan gjøre Nytte der. Det er vel muligt, at Cavalleriet med Hælv kan bruges til Rystvagt, men i vore Dage, da jo dog ikke blot Fribyttervæsenet, men ogsaa Kapervæsenet er

afflattet, har Bornholm jo ikke Noget at frygte deraf, og Rystvagter synes saaledes unødvendige. Vil Sjælden angribe Den, vil han derhos naturligviis komme med en Styrke, der er mange Gange større end Bornholms.

Jeg skal slutte hermed, idet jeg gjentager, at jeg glæder mig over, at dette Lovforslag nu er ført saa vidt, og at jeg haaber, at det maa kunne føres tilende i indeværende Samling. Jeg haaber ogsaa, at det vil blive den ærede Krigsminister forundt at lede dets Gjenemførelse, thi, hvad Nytte det skal gjøre, vil for en stor Deel komme til at afhænge af Gjenemførelsesmaaden; det kommer an paa at vælge de rigtige Individier til at gennemføre et saadant Lovarbejde. Kommer man den nye Viin paa gamle Læderflaster, da bliver den, som bekendt, suur og til ingen Nytte.

Krigsministeren: Der er nogle af den ærede sidste Talers Uttringer, som jeg troer allerede nu at burde imødegaae, da der maa skee ikke senere vil være nogen Anledning for mig til at gjøre det; andre af hans Uttringer skal jeg derimod ikke berøre nu, da jeg tør antage, at de ville blive berørte og eventuelt gjendrevne af andre ærede Talere. Der var en Bemærkning, det ærede Medlem gjorde med Hensyn til Reservebataillonerne, han udtrede Tvivl, om Reservebataillonerne kunde bringes i Marken ligesaa hurtigt som Linieafdelingerne; men han støttede denne Tvivl til den Omstændighed, at de Officerer, der vare bestemte til at føre disse Batailloner, ikke fandtes ansatte ved dem. Deri tager det ærede Medlem imidlertid Feil, de ere netop ansatte ved Reservebataillonerne (Ploug: Ja, det var en Fortalelse); om de end for en Tid anvendes til en anden Tjeneste, ere de dog i Virkeligheden ganske specielt designerede dertil. Det ærede Medlem har beklaget, at man ikke er gaaet ind paa at indordne Reservemandskabet tilligemed Liniemandskabet i Linieafdelingerne, og han har da tænkt sig, at en Inddeling af Bataillonen i 6 Compagnier vilde have store Fortrin. Han har troet, at det ikke oversteg en Mandts Kræfter at føre en Bataillon paa 6 Compagnier, og at det da i andre Henseender vilde have meget